

for mit Vedkommende helst saae, at Staten ikke havde med at gjøre — og Personbefordringen paa Jernbanerne kan uddrages nogen Argumentation for en Nedsættelse af Personbefordringen, idet man siger, at man, da man kan befordres paa Jernbane for 12 β pr. Mil, ikke bør give 28 β eller 2 Mk. med Personposten, det kan jeg ikke forstaa. Derfor de Herrere kunde godtgjøre, at Staten uden Tab kunde befordre Personer med Deligencen for de Satser, som Nertallet har foreslaaet, var det jo en Selvsølge, at man kunde gjøre det med stor Fornøielse; thi lige saa lidt som jeg vil have, at Staten skal have nogen Udgift derved, lige saa lidt vil jeg have, at den skal have nogen væsentlig Indtægt deraf. At man har sat Personbefordringen i Forbindelse med det, som Staten som eneste Generalpostmester har maattet udføre, nemlig Brev- og Pakkebefordringen, er sket til Fordel for Publikum; men at Staten ligesom skulde have Tab deraf, tror jeg ikke, der er fjerneste Grund til. Det Naturligste for Personbefordringen vilde være, at den blev udført ved privat Foretagelses-aand. Det er jo ogsaa en Bei, som man særlig fra de Herrers Side med stor Styrke ved forskjellige Leiligheder henviser os til, idet man nemlig søger at frigjøre Staten for Alt, hvad man kan frigjøre den for, og henviser det til privat Forførg.

Indenrigsministeren: Ja, mine Herrere, jeg maa holde mig noget nærmere ved Jorden, end adskillige ærede Talere have gjort, og jeg skal saaledes ikke fordybe mig i Postvæsenets Betydning over for de aandelige og materielle Interessers Fremme; thi dette forekommer mig ikke at ligge for i det Lovforslag, som der her er Spørgsmaal om. Det er jo fra flere ærede Taleres Side blevet gjentaget, og navnlig noget skarpt gjentaget fra den ærede sidste Talers Side, at jeg kunde takke mig selv for de Forslag, som her foreligge, idet jeg havde foreslaaet en Forhøielse, ligesom det ogsaa af flere ærede Talere, og navnlig af den ærede Ordfører, er sagt, at den Bei, som Nertallet er gaaet, skulde være et Svar paa mit Forslag om at foretage en Forhøielse fra 8 til 10 Ore. Jeg skal imidlertid gjøre de Herrere opmærksomme paa, at de aldeles overse, hvad der er Lovforslagets Hensigt. Lovforslagets Hensigt er at bringe Posttarterne i Overensstemmelse med den nye Mynt, og naar jeg skal fyldestgjøre dette, kan jeg derfor ikke blive staaende ved 8, men maa gaa til 10 Ore; der gives ingen anden nem og bekvem Myntfort end Ti-Oren. (Stemmer: Fem-Ore! Fem-Ore! det er umuligt. Jeg har ikke været blind for, at der herved kommer en Forøgelse i Indtægten, men jeg ved ingen anden Udvei end at følge den sædvanlige Regel, som i alle offentlige Forhold er brugt, f. Ex. ved Jernbanerne, at gjøre Forandringen op ad til det nærmest liggende Tal, og dette er 10 og ikke 8. At

der derved kunde komme en Forøgelse i Indtægterne, har jeg allerede sagt ved 1ste Behandling, og jeg finder ikke, at dette er saa skræffelig en Ulykke, at det skulde afholde mig fra at fremkomme med Lovforslaget. Jeg holder mig overbevist om, at 10 Ore nu ikke er Mere end 4 Skilling var, da man i 1851 fastsatte denne Betaling, og ved at blive staaende ved 8 Ore, har Statskassen ligesom Tab, idet 8 Ore ikke er 4 Skilling. Jeg kan ikke Andet end i høi Grad beklage det Standpunkt, som det ærede Flertal har troet at maatte indtage, ikke blot fordi det gjør enhver Forhandling med mig om dette Spørgsmaal umulig, men ogsaa, fordi jeg tror, at de Grunde, hvorpaa det ærede Udvalg støtter sin Opfattelse, ikke paa nogen Maade ere holdbare eller forsvarlige. Jeg har ingen Grund til at tvivle om, at dette Hing saavel som den hele Rigsdag i Overensstemmelse med Regjeringen vil, at Postvæsenet skal kunne bære sig selv. Jeg kan ikke paa nogen Maade anse det for billigt eller retfærdigt, at Statskassen, det er de almindelige Skatteydere, skal bære en Byrde til Gunst for de Korresponderende, som have Fordel af Korrespondancen, og er dette Tilfældet, vil det ogsaa vise sig, at det, som det ærede Flertal her byder mig, er aldeles uantageligt, idet det medfører en Byrde for Statskassen af over 200,000 Rd. (En Stemme: Na!). Det ærede Medlem kan sige „Na“ saa tidt han vil, jeg skal tillade mig at godtgjøre, hvad jeg her har sagt. Det ærede Flertal ponerer et Overflud, som angives til 133,000 Rd. for Femaaaret 1867—71 og dernæst et Overflud af 242,000 Rd. for Tjantaarsaaret 1871—72. Jeg vil med Hensyn til det Sidste sige, at en væsentlig Grund til dette tilsyneladende Overflud ligger dels i, at man fra Administrationens Side har vægret sig eller trykket sig ved at fremkomme med visse Fordringer, som man maaske ikke burde have trykket sig ved at bringe frem, og dels i, at man herfra har vægret sig ved at give Penge ud, som Postvæsenet har forlangt. Men lad mig tage det Overflud, som det ærede Flertal paastaar er til Stede, og som i Gjemmenit, selv om jeg tager det sidste Aar med, vil andrage 150,000 Rd. Jeg beder da først, at man lidt nærmere vil se paa dette Overflud, og saa vist, som det er Deres Onske og Willie, at Postvæsenet skal bære sig selv, ville De uden Vanskelighed komme til Erkendelse af, at dette Overflud er ligt Nul. Thi som der allerede af den ærede Taler, der sidst havde Ordet, er bemærket, er dette Overflud, som fremkommer under Postvæsenet i Statsregnskabet, og som der nu er Tale om, paa ingen Maade et rent Overflud. Skal Postvæsenet bære sig selv, ser jeg ikke rettere, end at det er en Fordring, som man maa stille, at det ikke kan forlange meget betydelige Kapitaler af den almindelige Statskasse, uden at forrente dem. Det ærede Flertal siger meget ligesom, at